

Rouw-klagte over de ontijdige, dog godzalige dood, van de heer Henrik van Dortmund

**Dokter in de medicijnen, borger-meester der stad, ende
ouderling der kerke van Vianen**

bron

Rouw-klagte over de ontijdige, dog godzalige dood, van de heer Henrik van Dortmund. Dokter in de medicijnen, borger-meester der stad, ende ouderling der kerke van Vianen. J. van Poolsum, Utrecht 1689

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_dor001dort01_01/colofon.htm

© 2009 dbnl

Rouw-klagte *Over de ontijdige, dog Godzalige Dood, Van de Heer, Henrik van Dortmund, Doktor in de Medicijnen, Borger-Meester der Stad, ende Ouderling der Kerke van Vianen.*

O onversoenbre dood. O wreede-vyandin!
Die maar alleen beoogd u schriklijk moord-gewin.
Die u nog hand-vest kreund, nog regt, nog Kaisars wetten,
Maar die u staale wil tot yders wet gaad zetten.
O al te wreede dood! dat gy niet beter let.
Op wie dat gy de snee van uwen Zeysen wet.
Dervd gy ook aan de Deur van *Dortmont* komen kloppen,
Om naa 't bedompte Grav sijn Ziel-loos rif te schoppen?
Most hy dan uyt-gelokt uyt sijn Geboorte-land,
Op 't on-voorsienste van u werden aan-gerand
In d'over-oude Stad van *Dordregt*? en begeven
Sijn Ega, Kroost, en Volk, en eyndigen sijn leven?
Most daar u doodlijk gif aan hem dan sijn verkwist?
Hy keerd tot ons, maar ag! ondzield, en in een Kist,
Die nimmer werd ondvrugt, maar in het stof gestooten,
Sijn rammelend Gebeent houwd Eeuwen lang besloten.

Sijn tonge swijgd, sijn mond is stijf, sijn bly gelaat
Is bleek, sijn romp bedekt men treurig lijk-gewaad.
Sijn oogen die in 't oog van sijn beminde blonkken
Die staan verduysterd in sijn voorhoofd neergezonkken.
Waar toe die hegte stijl, en vrome toe-verlaat
Der Borgers, die daar was een *Kato* in den Raad,
En Stad- en- Kerk-gevaart hielp stevig onderschragen,
Soo schielijk neergeveld in 't rijpste van sijn dagen?
Het Raad-huys waggeld, als ond-*zuyl*, de krankheyd steend
Angstvallig, mits haar *Artz* besweken is, sy weend
Dewijl de dood mimet haar moord-geweer te woeden
Afgrijslijk dreygd; wie sal in ziekten ons behoeden,
En redden uyt gevaar? kom Borgery, betreur
U bitter ongeval en harde Noodlot. Scheur
U Boesem, Hert, en Hayr; stort treur- en treurer-zangen
Uyt u beklemd Borst, kom laat u vry behangen
Met droevig rouw-gewaad, beweeg door u gezugt
En jammerlijk gehuyl de onbepaalde lugt.
Bestee u Herten tot Ziel-krijtende gedagten,
U Oogen tot geweene, u Tong tot naare klagten.
Bedrukte Vrouw en Kroost mijn Sang-heldin beschreyd
U ramp en swaar verlies, dewijl verbroken leyd
De Hoofd-steun van u Huys, met nat bedaawde wangen,
Sy heeft haar borst gekrabd, haar losse tuyten hangen
Verward by 't Hoofd, sy heeft haar Lijk-Cypres by een.
Maar waar toe al 't gekerm? de Man die is dog heen,
Daar wy hem op het spoor gaan volgen. 't Past geen Kristen
Het vaste raad-besluit sijns Leen-Heers te betwisten.
Wiseh uwe Kaken van haar silte Peerlen, laat
U rouw, gezugt, geweene, en droevheyd houwden maat.
Men moet niet al te seer beschreyen en betreuen
Het geen men seker weet dat naamaals sal gebeuren.
Hy is niet dood, maar leevd voor Gods heyl-zaalge troon
Daar hy onvangen heeft des overwinnings Kroon.
Daar zege-praald sijn Zield en pronkt in witte Kleeren
Gewaschen hagel-wit in 't herte-bloed des Heeren.

Hy zit aan d'Heyl-fonteyn, naast *Kristus* regter-hand;
In Zions lust-prieel is nu sijn Ziel geland
Ver boven Son en Maan, daar hem geen kwaal kan schaden,
Maar daar Gods lievlijkheen hem eeuwiglijk verzaaden.
Misgun hem niet dat heyl, maar zy met hem verheugd.
Doods schigt is kragteloos op 't leven van de deugd.

Y.C.

Graf-schrift op deselve.

*Hier rust Heer Dortmont, dien de deugd soo lag in 't hert,
Dat Hij in Haar, en Zij in Hem was al verwerd.
Drievoudig heeft Hij hulp aan Rijk en Arm beweesen,
In Kerk, en Stads-bestier, en Krankte te geneesen.
Wie is verwondert? dat sijn Dood nu werd beweend,
Van Vrienden, Burgers, en de droevige Gemeent?*

J. v. O.

Gemeyne Rouw Over de Dood van den Heer Henrik van Dortmund.

Multis ille bonis flebilis occidit.

O smart algemeyn als groot!
De Weduw, Kind'ren, naaste Magen
Zijn 't niet alleen die om de Dood
Van Borgemeester *Dortmont'* klagen:
Sijn sterven drukt een gansche Stad
Daer hy geen Mensch tot Vyand had.

Hoe selden werden Overheden
Van Onderdanen soobemind!
Ook sugt *Vianen* wel met reden
Om 't missen van sijn wijs bewind:
Sijn Ampt-gesag geleek veel nader
't Huys-houden van een minlijk Vader.

Niet minder kermt de Borgery.
Uyt twijffeling, of oyt na desen
Een ander soo bequaam al hy
Haar Ligchaams qualen kan genesen:
Want hy had yders liefd' en gunst
Gewonnen door die eed'le kunst:

Geen tijd wischt oyt uyt mijn gedagte
Hoe trefflijk hy my van 't geweld
Der krankheyd, die ik doodlijk agtte,
Gered heeft, en wêer gansch hersteld:
'k Beken dat hy, naast God, het leven
My heeft, gelijk op nieu, gegeven.

Sijn Woonstads omme-kring besluyt
Haar maar ten deel die hem betreuren;
't Gevoel der droefheyd strekt sig uyt

*4r

Tot wie sijn kennis mogt gebeuren:
Ja spreyt sig door de klagten voort
Tot elk wie van sijn deugden hoort.

Og of de naargelaten Vrinden
Des dooden *Dortmonts* volle stof
Tot haar vertroosting konden vinden.
In sijn al-om verbreyde lof!
Maar neen, die roem doet daar en tegen,
Haar 't zwaar verlies te zwaarder wegen.

E. G.

Epitaphium.

***Doctissimi, Expertissimi & Consultissimi Viri; D^o Henrici à Dortmont,
M. D. Urbis Vianensis Dum viveret consulis, Ecclesiæ Senioris, &c,
&c, &c.***

*ARte Machaoniâ felix, pietate Decorus,
Consilio constans, urbis & orbis honos:
Quem tetri justum poterunt censere Catones.
(Mente Deo Incolumi) conditur hoc tumulo.*

Obiit postridie Nonarum Sextilium Hora Noctis xi. Ætatis 53.
Æræ Dionisiane anno M. DC. LXXXIX.